

PARAULA I VIDA

Valorem la fe i l'Eucaristia

Vivim temps de dubtes i d'incerteses, també temps de renúncies i de noves formes d'espiritualitat i de vida. Temps de missió i de servei als pobres. Per això la fe ens és tan necessària i no podem escatimar cap esforç per viure-la i fer-la créixer. I la fe s'alimenta de la Paraula de Déu i dels sacraments, especialment de l'Eucaristia, així com de la caritat per la qual actua.

Hem de ser fidels a les nostres tradicions, als sacraments que ens apropen al misteri de Déu i ens fan prendre consciència del valor transcendent de la vida.

L'Eucaristia no és un sacrament més: és el sacrament per excel·lència, «el misteri de la fe», perquè a través d'ella, el Crist es fa present al nostre interior i ens transforma, radicalment, totalment. Som cridats a participar activament de l'Eucaristia, però no d'una manera passiva, per costum, i menys encara com una obligació, sinó que hi hem de participar perquè és la font de la nostra vida de fe, l'arrel de la nostra transformació com a persones, i la font de la nostra esperança i caritat.

I també ens adonem —sobretot als nostres pobles i ciutats— que l'Eucaristia s'ha entreteixit amb les tradicions populars del país i de la nos-

tra cultura a través dels aplecs, festes majors, exèquies i funerals, vots de poble, patronatges, processons molt arrelades... Són un gran bé però en una societat plural també són motiu de preocupació perquè no tots els assistents manifesten la mateixa fe i alguns no l'accepten.

Semblava que havíem arribat a uns acords de consens: l'Eucaristia és essencial per al creient, i per això la celebrarem; i alhora, amb respecte, hi assisteixen altres que no comparteixen aquesta fe, però que volen participar-hi per solidaritat o respecte, per interès cultural o perquè són les autoritats que han de representar totes les sensibilitats del poble i del país, també la dels catòlics. Darrerament veiem que per a alguns les celebracions religioses esdevenen un llastre i se'n volen distanciar, i uns pocs fins les voldrien suprimir dels programes. És una manera negativa de viure la laïcitat. Haurem de tenir pau i tranquil·litat, i tornar-nos a escoltar amb bona disposició mútua. Encara que no fossin creients podrien acudir-hi, certament, amb respecte per als ciutadans creients, com a representants que són de tothom. De fet, tant si les autoritats vénen als actes religiosos, com si no hi vénen, no per això la fe i la vida cristiana dels ciutadans deixa de ser un acte públic i no merament privat.

L'Església, la Parròquia, no són institucions privades. Som una realitat pública, encara que no estatal ni política (Cardenal F. Sebastián). L'Església està oberta a tots, influeix en la vida de la comunitat, té dret a existir i a actuar independentment dels polítics. I certament que la nostra força està en Déu i no en les consideracions de les autoritats del món.

L'Eucaristia no és vella, ni ha passat a un altre temps. Sempre és viva i jove, perquè en ella s'hi fa present, cada vegada, el Crist real. Com diu G. K. Chesterton, «la gent es gira vers ideals nous perquè no ha provat els vells». Potser els ha provat, però no ha descobert el misteri que s'atresora en ells. Hem de creure, com Chesterton, que «els homes no s'han cansat del Cristianisme; no han trobat mai prou Cristianisme per arribar-se'n a cansar».

Us proposo que donem testimoni de la fe, siguem humils i treballadors, virtuoses i gent d'oració; que no ens avergonyim de participar de la missa dominical, expressem obertament la nostra condició de cristians i combreguem amb la humilitat del pecador, però amb l'esperança de rebre el Senyor dins nostre. I que estiguem sempre disposats a donar raó de la nostra fe.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Les Lletres del Beatus, objecte d'una exposició al Claustre de la Catedral

L'exposició «Les Lletres d'Ahir i d'Avui», que es pot visitar al claustre del Catedral de Santa Maria fins al mes d'octubre, mostra un estudi en profunditat sobre el patrimoni de la grafia de les lletres que es conserven en documents i peces d'art històriques i de gran valor, que a La Seu d'Urgell es concentra en el Beatus de La Seu d'Urgell, el Missal de Galceran de Vilanova i el Llibre de les Usances, Privilegis i Immunitats de la Ciutat d'Urgell. El treball de recerca i desenvolupament ha estat realitzat pel Col·legi Oficial de Disseny Gràfic de Catalunya, amb la col·laboració del Bisbat d'Urgell i l'Arxiu Comarcal de l'Alt Urgell. L'exposició està emmarcada en les activitats i propostes del projecte de difusió cultural de les diòcesis de Catalunya, «Catalònia Sacra». L'exposició es pot visitar al claustre de la Catedral de Sta. Maria d'Urgell en els horaris habituals de visita del conjunt catedralici.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La lliçó de Gandhi (I)

La pràctica de la no violència és el camí cap a la pacificació del món. La no violència és un moviment ampli i ric que no es pot presentar de manera simplificadora. És un mètode nascut al redós de l'experiència religiosa, però això no significa que solament les persones religioses puguin practicar-la i deixar-se guiar per ella. La no violència tal com

la va viure, pensar i practicar el seu màxim representant, Mahatma Gandhi, està profundament arrelada a l'espiritualitat i a la pregària.

Aquesta filosofia, però, es va estendre tant a Occident com a Orient i ha tingut i segueix tenint egregis representants. Alguns dels trets que identifiquem en els teòrics de la no violència, sigui quina sigui la seva

religió, és una forma especial de ser, d'estar i de percebre la realitat, una forma curulla d'admiració i de misericòrdia, una capacitat de comoure's íntimament davant de tot allò que existeix, davant d'una petita criatura o davant de realitats com la bondat, el sofriment o la bellesa; una inspiració que ve més de la intuïció que no pas del raciocini; una

convicció de què la força de l'esperit és poderosa, una preocupació constant per la fidelitat a la veu interior, una capacitat d'acceptació generosa de les situacions difícils de la vida com el fracàs, la malaltia o la mort, un esperança i un coratge sostinguts en el temps.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Valoremos la fe y la Eucaristía

Vivimos tiempos de dudas y de incertidumbres, también tiempo de renunciaciones y de nuevas formas de espiritualidad y de vida. Tiempo de misión y de servicio a los pobres. Por eso la fe nos es tan necesaria y no podemos escatimar ningún esfuerzo para vivirla y hacerla crecer. Y la fe se alimenta de la Palabra de Dios y de los sacramentos, especialmente de la Eucaristía, así como de la caridad por la cual actúa. Debemos ser fieles a nuestras tradiciones, a los sacramentos que nos acercan al misterio de Dios y nos hacen tomar conciencia del valor trascendente de la vida. La Eucaristía no es un sacramento más: es el sacramento por excelencia, «el misterio de la fe», porque a través de ella, Cristo se hace presente en nuestro interior y nos transforma, radicalmente, totalmente. Estamos llamados a participar activamente de la Eucaristía, pero no de una manera pasiva, por costumbre, y menos aún como una obligación, sino que debemos participar porque es la fuente de nuestra vida de fe, la raíz de la nuestra transformación como personas, y la fuente de nuestra esperanza y caridad.

Y también nos damos cuenta —sobre todo en nuestros pueblos y ciudades— que la Eucaristía se ha entrecruzado con las tradiciones populares del país y de nuestra cultura a través de los encuentros, fiestas mayores, exequias y funerales, votos de pueblo, patronazgos, procesiones muy arraigadas... Son un gran bien pero en una sociedad plural también son motivo de preocupación porque no todos los asistentes manifiestan la misma fe y algunos no lo aceptan. Parecía que habíamos llegado a un acuerdo de consenso: la Eucaristía es esencial para el creyente, y por eso la celebrábamos; y a la vez, con respeto, asisten otros que no comparten esta fe, pero que quieren participar en ella por solidaridad o respeto, por interés cultural o porque son las autoridades que deben representar todas las sensibilidades del pueblo y del país, también la de los católicos. Últimamente vemos que para algunos las celebraciones religiosas se convierten en un lastre y se quieren distanciar, y unos pocos hasta las querían suprimir de los programas. Es una forma negativa de vivir la laicidad. Tendremos que tener paz y tranquilidad, y volver a escuchar con buena disposición mutua. Aunque no fueran creyentes podrían acudir, ciertamente, con respeto para los ciudadanos creyentes, como representantes que son de todos. De hecho, tanto si las autoridades vienen a los actos religiosos, como si no vienen, no por ello la fe y la vida cristiana de los ciudadanos deja de ser un acto público y no meramente privado. La Iglesia, la Parroquia, no son instituciones privadas. Somos una realidad pública, aunque no estatal ni política (Cardenal F. Sebastián). La Iglesia está abierta a todos, influye en la vida de la comunidad, tiene derecho a existir y a actuar independientemente de los políticos. Y ciertamente que nuestra fuerza está en Dios y no en las consideraciones de las autoridades del mundo.

La Eucaristía no es vieja, ni ha pasado a otro tiempo. Siempre está viva y joven, porque en ella se hace presente, cada vez, el Cristo real. Como dice G. K. Chesterton, «la gente se vuelve hacia ideales nuevos porque no ha probado los viejos». Tal vez los ha probado, pero no ha descubierto el misterio que se atesora en ellos. Hemos de creer, como Chesterton, que «los hombres no se han cansado del Cristianismo; no han encontrado nunca bastante Cristianismo para llegar a cansar».

Os propongo que demos testimonio de la fe, seamos humildes y trabajadores, virtuosos y gente de oración; que no nos avergoncemos de participar de la misa dominical, expresemos abiertamente nuestra condición de cristianos y comulguemos con la humildad del pecador, pero con la esperanza de recibir al Señor en nuestro interior. Y que estemos siempre dispuestos a dar razón de nuestra fe.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

1.500 persones segueixen el Festival Internacional d'Orgue a Andorra

Es cinc concerts programats en el 16è Festival Internacional «Orgue@nd» van atreure uns 1.500 espectadors segons va informar el Director artístic del Festival, Sr. Ignacio Ribas. Fou organitzat per l'Arxi-

prestat de les Valls d'Andorra i l'associació «Amics dels Orgues de les Valls d'Andorra» i tingué lloc del 10 al 19 d'agost a les esglésies parroquials d'Andorra la Vella, d'Escaldes-Engordany i de La Massana (Principat d'Andorra).

Aquesta edició va centrar el repertori en el diàleg: el diàleg entre la imatge i la música, entre l'orgue i la trompeta barroca o el clarinet, i també el diàleg entre la música moderna i l'antiga. Els artistes convidats foren artistes i solistes de gran prestigi internacional: l'italià Fausto Coprali, la russa Monica Melcova, els austríacs Johannes Ebenbauer i Siegfried J. Koch, i els espanyols Miriam Cepeda i Luis Alberto Requejo. També hi va haver la col·laboració de la jove organista Mar Vaqué. Enguany es van organitzar visites guiades per conèixer més de prop les característiques dels orgues d'Andorra on els visitants foren acompanyats pels organistes titulars locals.

Ignasi Ribas en una de les visites guiades

► **Renovació del Patronat del Sant Hospital.** Amb data 5 d'agost l'Arquebisbe d'Urgell va comunicar al President del Patronat de la Fundació Sant Hospital de La Seu d'Urgell i a l'Alcalde, Il·lm. Sr. Albert Batalla, que s'han renovat els quatre vocals del Patronat que han de ser designats pel Bisbat d'Urgell.

Els nous vocals per als propers quatre anys seran els següents: Mn. Francesc Xavier Parés i Salto; Mn. Josep M. Mauri i Prior; Sr. Lluís Clotet i Fernández; Sr. Josep Sanvicens i Ribot.

El Bisbat d'Urgell i el Patronat de la Fundació Sant Hospital va-

loren i agraeixen l'acceptació dels quatre nous vocals i alhora el noble servei de Mn. Antoni Cagigós i Mn. Manuel Pal, que deixen la seva col·laboració al Patronat després de molts anys de servei a aquesta institució sanitària i assistencial de la ciutat i la comarca.

► **Monòlit en record de l'encíclica *Laudato si'* a Núria.** El Santuari de Núria llueix un monòlit-monument en record i agraïment al Sant Pare Francesc pel text de l'encíclica *Laudato si'* —sobre l'ecologia humana integral— que va ser presentat en públic i beneït el dia 1 de setembre, festivitat de

Sant Gil, al mateix Santuari. La Diòcesi d'Urgell i Vall de Núria, van escollir col·locar el monòlit en un lloc preeminent, prop de l'ermita de Sant Gil, en plena natura, un indret molt visitat i accessible pels pelegrins i excursionistes. Va ser beneït per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, i hi va assistir el President de Ferrocarrils de la Generalitat, Sr. Enric Ticó i d'altres autoritats. Aquest mateix dia, 1 de setembre, ha estat instituït enguany pel Papa Francesc per la celebració d'una Jornada Mundial de pregària per la cura de la Creació.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LA FAMÍLIA

Mare

L'Església és mare. La nostra santa mare Església.

Qualsevol persona humana deu la vida a una mare, i gairebé sempre li deu molt de l'existència successiva pròpia, de la formació humana i espiritual.

Les mares són l'antídoto més fort davant la difusió de l'individualisme egoista.

Les mares, es «divideixen» a partir del moment en què acullen un fill per a donar-lo al món i

criar-lo. Sí, ser mare no significa només portar un fill al món, sinó que és també una opció de vida.

Una societat sense mares seria una societat inhumana, perquè les mares saben testimoniar sempre, fins i tot en els pitjors moments, la tendresa, el lliurament, la força moral. Les mares transmeten sovint també el sentit més profund de la pràctica religiosa.

Sense les mares, no sols no hi hauria nous fidels, sinó que la fe perdria bona part de la seva calor senzilla i profunda. L'Església és mare, amb tot això; és la nostra mare. Nosaltres no som orfes, tenim una mare. La Mare de Déu, la mare Església i mare nostra. No som orfes, som fills de l'Església, som fills de la Mare de Déu i som fills de les nostres mares.

(Dimecres, dia 7 de gener de 2015).

LA DIADA NACIONAL D'ANDORRA OMPLE, DE GOM A GOM, EL TEMPLE

Joiosa celebració al Santuari de Meritxell

La festa de la Mare de Déu de Meritxell, Patrona del Principat d'Andorra, es va celebrar el 8 de setembre amb goig i un gran nombre de fidels del mateix Principat, on és dia assenyalat, ja que és la Diada Nacional. L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric, va presidir la Missa Solemne de mig matí, com és costum, acompanyat pels sacerdots del Principat, per les autoritats del país, i per un gran nombre de fidels i devots de la Mare de Déu, que van anar arribant durant el matí. Alguns hi van fer cap molt d'hora, fent el camí a peu des de Les Bons, a Encamp, o des del llac d'Engolasters, a Escaldes, i van participar en la primera missa. D'altres s'hi van quedar per a la celebració central.

L'Arquebisbe Joan-Enric Vives, acompanyat pel rector del Santuari, Mn. Ramon Rosell, i l'Arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàrries, va presidir la celebració, juntament amb els altres sacerdots d'Andorra. Mons. Vives en la seva salutació com a Copríncep Episcopal per a la festa de Meritxell va exhortar als fidels a que «deixem que la festa de Meritxell ens amoroïsi el cor endurit, que uneixi les voluntats de tots els andorrans, i que la Verge Immaculada sigui la nostra protectora. Mantinguem-nos agraïts pel seu si generós, aprenent dels seus compromisos de vida i perseverants

amb Ella en la pregària perquè «vingui a nosaltres el Regne del Pare» (cfr. Mt 6,10)».

La cerimònia fou solemnitzada amb els cants del Cor dels Petits Cantors del Principat d'Andorra, dirigits per Catherine Metayer, com és ja una tradició. Hi van assistir també els representants de les principals institucions polítiques i civils del Principat, encapçalats pel Síndic General, el Cap del Govern, així com centenars de fidels andorrans i d'arreu del Bisbat.

El Santuari és Basílica Menor des de fa un any, i per tant, pot impartir algunes gràcies pontificies.

Canillo també acull la trobada de formació de monitors

El Rector de la Basílica-Santuari, Mn. Ramon Rosell, és també l'ànima de la casa de colònies d'AINA, a Canillo, on del 18 al 29 d'agost va tenir lloc el curs de monitors d'activitats de lleure infantil i juvenil que anualment organitza la Fundació d'Esplais Santa Maria de Núria (FEMN), en ordre a preparar els futurs monitors i els que ja estan oferint aquest bell servei educatiu als infants i adolescents.

El curs va tenir com a objectius preparar els joves per a la seva tasca d'intervenció directa en el temps lliure d'infants i adolescents, conèixer diferents recursos tècnics i didàctics per a treballar amb infants i adolescents en el temps lliure i valorar el sentit educatiu del lleure i prendre una postura

crítica, tot des de l'experiència de fe en Jesucrist. Hi van prendre part el President de la FEMN, Sr. Eloi Villalta, i el Delegat diocesà de Joventut, Sr. Lluís Plana, així com els responsables de la casa de colònies d'AINA i Mn. Ramon Rosell.

També a Aina es va celebrar enguany la vintena edició dels campaments CAINA (Campaments d'Aligots Itinerant dels Nois i Noies d'Andorra). Ara fa vint anys Aina va voler aportar un granet de sorra en l'educació dels nois i noies de 15 a 17 anys des del lleure. Aquests campaments són un camí en la recerca de l'amistat, per viure en solidaritat amb els altres, i donar resposta a les inquietuds dels joves.

AGENDA

17 de setembre:

—El P. Guy Gilbert, sacerdot i educador, fa una conferència a Andorra, convidat per la parròquia de Canillo. A la Sala de Congressos d'Andorra la Vella, a les 20.30 h. «Com educar els joves en greus dificultats: història d'una vocació». Al dia següent, taula rodona a la Casa de Colònies d'AINA amb els monitors i exmonitors, també a les 20.30 h.

19 de setembre:

—Festa 200 anys fundació RR. Sagrada Família de Villefranche.
—Inauguració dels locals de Càritas a Les i a Vielha, a la Vall d'Aran.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (litúrgia hores: 4a setm.) [Nm 21,4-9 / Sl 77,1-2.34-35.36-37.38 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi.

15. □ Dimarts [1Tm 3,1-13 / Sl 100,1-2ab.2cd-3ab.5.6 / Jo 19,25-27]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Dimecres [1Tm 3,14-16 / Sl 110,1-2.3-4.5-6 / Lc 7,31-35]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrí (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa.

17. ■ Dijous [1Tm 4,12-16 / Sl 110,7-8.9-10 / Lc 7,36-50]. St. Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbús, prevere i màrtir a Saragossa. A Vic: Dedicació de la Catedral.

18. ■ Divendres [1Tm 6,2c-12 / Sl 48,6-7.8-10.17-18.19-29 / Lc 8,1-3]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prevere franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, màrtir; santa Sofia, màrtir; santa Irene, màrtir. A Tarragona: sant Pius de Pietrelcina, prevere.

19. ■ Dissabte [1Tm 6,13-16 / Sl 99,2.3.4.5 / Lc 8,4-15]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. iv); santa Maria de Cervelló o del Socós, vg., mercedària (Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa).

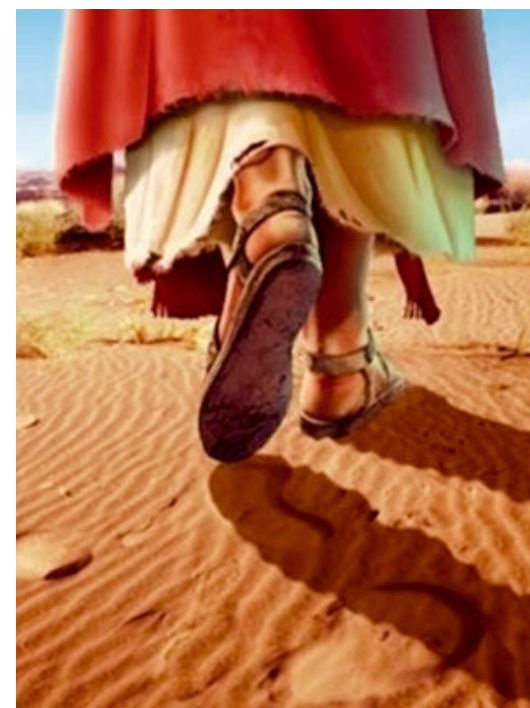
20. ■ Diumenge vinent, el XXV de durant l'any (litúrgia hores: 1a setm.) [Sa 2,12.17-20 / Sl 53,3-4.5-6 i 8 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9,30-37]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

Diumenge XXIV de durant l'any

COMENTARI

Una fe sense obres no ens connecta a Crist

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

▶ Salm responsorial (114)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.*

Estimo de tot cor el Senyor: / el Senyor ha escoltat la meva súplica, / ha escoltat el meu clam així que l'invocava. R.

M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus paranyes, / i dintre meu l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida.» R.

El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R.

Ha alliberat de la mort la meua vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perd per mi i per l'Evangeli, la salvarà.»

▶ Lectura de la profecia de Isaïes (Is 50,5-9a)

El Señor me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me aplastaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos.

El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado. Tengo cerca a mi defensor, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos. ¿Quién tiene algo contra mí? Que se me acerque. Mirad, el Señor me ayuda, ¿quién me condenará?

▶ Salmo responsorial (114)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida.*

Amo al Señor, porque escucha mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí el día que lo invoqué. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los lazos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre del Señor, / «Señor, salva mi vida.» R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compasivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó. R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrimas, mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida. R.

▶ Lectura de la carta del apòstol Santiago (St 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Es que esa fe lo podrá salvar?

Supongamos que un hermano o una hermana andan sin ropa y faltos de alimento diario, y que uno de vosotros les dice: «Dios os ampare; abrigaos y llenaos el estómago», y no le dais lo necesario para el cuerpo; ¿de qué sirve? Esto pasa con la fe: si no tiene obras, por sí sola está muerta. Alguno dirá: «Tú tienes fe, y yo tengo obras. Enséñame tu fe sin obras, y yo, por las obras, te probaré mi fe.»

▶ Lectura del santo Evangelio según San Marcos (Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Felipe; por el camino, preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?» Ellos le contestaron: «Unos, Juan Bautista; otros, Elías; y otros, uno de los profetas.» Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy?» Pedro le contestó: «Tú eres el Mesías.» Él les prohibió terminantemente decirselo a nadie. Y empezó a instruirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, tiene que ser condenado por los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, ser ejecutado y resucitar a los tres días.» Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Jesús se volvió y, de cara a los discípulos, increpó a Pedro: «¡Quítate de mi vista, Satanás! ¡Tú piensas como los hombres, no como Dios!» Después llamó a la gente y a sus discípulos, y les dijo: «El que quiera venir conmigo, que se niegue a sí mismo, que cargue con su cruz y me siga. Mirad, el que quiera salvar su vida la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio la salvará.»

El 3r Càntic del Servent del Senyor narra una vocació profètica: *El Senyor m'ha donat una llengua que convenç: la llengua és instrument del qui «parla en nom de Déu».* Però abans cal ser deixeble-oient; per això *el Senyor em desvetlla l'oïda perquè l'escolti.* Fidel a la paraula escoltada i, el profeta *no s'ha resistit ni s'ha fet enrere* davant l'exigència de la crida. Així el Senyor pot modelar-lo i, enmig d'ofenses, el profeta experimenta que *el Senyor l'ajuda i per això no es dona per vençut.* L'ajut del Senyor li fa dir: *Tinc a prop el qui em declara innocent.* El profeta va confiat al judici tenint un advocat defensor que demostrarà la seva innocència.

Tot això cal fer-ho vida perquè, *si no hi ha obres, la fe tota sola és morta.* Les obres d'amor certifiquen la bona connexió amb Crist pel baptisme. També sant Pau deia que *«per als qui viuen en Jesucrist només compta la fe que actua per l'amor»* (Ga 5,6)

Confessant Pere a Jesús com *el Messies* sembla curada la seva ceguesa. Però cal aclarir quin tipus de Messies realitza Jesús, el qual *els deia amb tota claredat que el Fill de l'home ha de patir molt:* perquè el seu messianisme no és triomfalista sinó l'anunciat pels Càntics del Servent del Senyor.

Pere, pensant fer-li un favor es posà a contradir-lo reflectint la mentalitat que vol un Messies triomfalista segons el model de David.

La reprensió de Jesús a Pere literalment diu: *«Posa't darrera meu».* Ser deixeble és *anar al darrera de Jesús* que és qui marca el camí a seguir.

Pere és anomenat *Satanàs* pel caràcter temptador de la seva proposta que significa veure les coses no com Déu sinó com els homes.